

Ava Reed

Saved Dreams

Vierde deel van de Whitestone Hospital-serie

1

Jane

Ik kan niet sterven, want ik ben allang dood.

Dat is het eerste wat door mijn hoofd schiet als ik omver word getrokken en het koele lemmet van een mes tegen mijn keel voel; het mes, de bezwete hand op mijn arm, en het wilde kloppen van mijn hart.

De stank van alcohol en zweet dringt in mijn neus en ik hoor tientallen geluiden, die in mijn hoofd samenvloeien tot een chaotische aria. Steeds meer mensen komen een voor een mijn kant op, ze drommen samen in de gang of blijven aan het einde ervan staan, daar waar je alle hoeken van de afdeling Gynaecologie kunt zien. Ik zie dat hun monden in een geluidloze O veranderen, dat hun ogen groot worden en dat er op hun gezichten schrik, woede of ongeloof zichtbaar wordt. Ze scharen zich rond het tafereel als een groep gieren rond een stervend dier.

En dat dier ben ik.

Omdat ze niets kunnen doen.

Niet kijken.

Niet wegstaren.

Niet helpen.

Nee, ze kunnen niks doen. Alleen maar wachten.

Wachten totdat het voorbij is...

'Ik wil naar mijn vrouw!' brult de man, die me bedreigt en me tegen zich aan trekt, in mijn oor, en ik duik onwillekeurig in elkaar, ondanks het scherpe wapen tegen mijn keel. Ik wacht op de paniek die me in zijn greep zal krijgen, op de angst die me op mijn knieën zal dwingen. Maar die komen niet, die zijn er nog niet. Hoewel ik

sneller ga ademen, mijn hart heviger gaat kloppen en ik begin te zweten, is de wereld om me heen helder en is het in mijn hoofd rustig.

‘Ik wil naar mijn kind!’ De stem van mijn aanvaller breekt aan het einde van die zin. Een vertwijfeld geluid ontsnapt hem, en hij klampt zich zo stevig aan me vast dat hij even zijn evenwicht verliest.

Ik wankel samen met hem naar achteren. Het is als een dans op glas. Een, twee stappen, dan staat hij weer. Toch hijg ik licht, want hij blijft van de ene naar de andere kant zwaaien, en hoewel ik hem niet kan zien, voel ik elke beweging die hij maakt.

Ik voel zijn angst en zijn woede. Zijn wanhoop. De niet te be-
dwingen weigering om de werkelijkheid onder ogen te zien.

Die ken ik.

Dat gevoel is als een gif dat ik heb overleefd, maar dat nooit helemaal uit me is verdwenen. Een gif dat me vult, in mijn hele wezen doordringt en me op de knieën krijgt. Dat me de afgrond laat zien, maar er geen einde aan maakt. Het maakt me tot een mens die ik niet meer herken en die ik niet wil zien. Elke dag weer.

‘Waar is verdomme mijn gezin?’ Met zijn brul rukt hij me los uit mijn gedachten. Ik schrik, krijg kippenvel en voel mijn handen, en het laagje zweet erin, koud worden.

‘Wie... wie bent u?’ breng ik ten slotte uit, en daarmee trek ik zijn aandacht. ‘Wie is uw vrouw?’

‘Lili,’ antwoordt hij. ‘Ik moet naar haar toe.’

Die naam zegt me iets. Die klinkt als...

‘Liliana Scott,’ mompel ik nadenkend. Ik voel hem opgelucht ademhalen omdat ik weet wie zij is.

‘Ja, Liliana. Ze moet hier ergens zijn. Met ons kind. Ik wil weten waar precies. Ik moet weten dat het goed met hen gaat.’

De man achter me, met die alcoholucht en dat wapen, moet Andrew Scott zijn. Begin twintig, echtgenoot van Liliana, en hiermee gaat hij tegen zijn contactverbod in. Ik weet het zeker, dat is het stel over wie Maisie me heeft verteld, die jonge vrouw met die ver-
slaafde man. En dokter Abby Clark heeft me aan het begin van mijn dienst haar status laten zien, toen Liliana met weëen hier op de afde-
ling lag. Een paar minuten later werd ze de verloskamer in gereden

en ging het alarm af. Liliana moest naar de OK: de baby reageerde niet goed op de stress van de weeën en het hartje klopte te langzaam. En bij elke perswee drukte het hoofdje tegen haar bekken, waardoor het voorhoofdje van de baby zo hevig opzwol dat het vrijwel zeker niet meer door het geboortekanaal paste. Vandaar de keizersnede. Abby heeft die uitgevoerd, ik behandelde ondertussen een andere patiënt, die een poliklinische afspraak had. Ze wilde informatie over de voor- en nadelen van een spiraaltje en heeft een afspraak gemaakt voor de plaatsing. Vlak nadat zij weer was vertrokken en Liliane kort daarop uit de OK kwam, werden de stemmen in de gang luider. Ik ging kijken wat er aan de hand was, en dit is het resultaat.

De belangrijkste vraag is echter hoe haar man, die haar niet alleen heeft mishandeld, maar ook nog een contactverbod heeft, kon weten dat ze hier is.

‘Hoe weet je dat ze is bevallen?’ vraag ik. Hij grijpt me steviger vast, waardoor ik mijn hoofd in een reflex nog verder in mijn nek leg. Heel even was ik het mes vergeten en daarmee ook deze nare situatie, maar dan herinnert de druk op mijn uitgerekte hals me daar weer overduidelijk aan.

‘Wat?’ Hij klinkt in paniek, zijn bewegingen zijn nerveus. Dat voel ik aan mijn rug, die bewegingen en zijn rusteloosheid. En hoewel mijn gedachten heel kalm zijn en ik helemaal niet bang ben, reageert mijn lichaam anders, door de hectiek over te nemen. Het kost me moeite om stil te blijven staan, maar ik dwing mezelf om dat te doen.

Omdat Andrew mijn vraag blijkbaar niet heeft begrepen, probeer ik het nog eens. ‘Kwam je toevallig hierlangs?’

‘Nee... nee... Ze hebben me gebeld. Ze zeiden dat mijn vrouw weeën had.’

Shit. Ik vloek inwendig en doe even mijn ogen dicht. Iemand heeft niet goed opgelet. Niet nagedacht. Heeft de aantekening op de status genegeerd of simpelweg niet gezien. Een foutje. Dat kan altijd gebeuren, maar het mag niet gebeuren.

Wat moet ik nu doen? Mijn mond houden? Gewoon afwachten?

Zou ik verdomme niet moeten huilen en moeten beven van angst?

‘Je kunt maar beter gaan,’ hoor ik mezelf in plaats daarvan zeggen. Met een rustige, heldere stem, terwijl alle blikken in de onmiddellijke omgeving op me zijn gericht. Die voel ik, als veel te grote en veel te felle zoeklichten. ‘Je moet dat mes opbergen, vertrekken en je vrouw met rust laten.’

‘Ik moet wat?’ Ik hoor hem hijgen. ‘En mijn kind ook? Mijn kind ook?’

‘Ja,’ weet ik uit te brengen.

‘Neem je me soms in de zeik?’ zegt hij. De druk op mijn keel neemt toe.

Ik kan niet sterven, want ik ben allang dood.

Mijn gezichtsveld is beperkt, vanwege de houding van mijn hoofd, maar ik herken opeens een paar gezichten in de drukte. Maisie. Grant. Ze staan een paar meter verderop, maar ze zijn hier en ze moeten hier getuige van zijn, of ze nu willen of niet. Maisie wil naar voren stappen, maar Grant houdt haar tegen. Gelukkig maar. Stel je voor dat ze zichzelf in gevaar brengt.

‘Nou, volgens mij,’ begin ik, zwaar ademend, ‘heb je weinig keus.’

‘Lul niet, wat weet jij er nou van? Dat is mijn vrouw. Dat is mijn kind. En ik wil ze nu zien.’

‘Nee.’

‘Hou je bek, rotwijf!’ Zijn stem slaat over en dreunt in mijn oren.

Iedereen houdt tegelijk de adem in. Er klinkt gehijg. Zachte en harde geluiden die op schrik wijzen. En opeens voel ik het trekken bij mijn keel. Diezelfde pijn die je voelt als je je aan een vel papier hebt gesneden.

Twee dingen weet ik zeker: het lemmet is scherp en er loopt bloed langs mijn keel. Dat druppelt waarschijnlijk de kraag van mijn tuniek in. Ik denk niet dat het een erg diepe of grote wond is. Nog niet. Maar zijn dreigement is overduidelijk. En toch kan ik niet anders. Het doet er niet toe wat er met mij gebeurt, ik kan in elk geval mijn best doen om Liliana en de baby te helpen.

‘Je bent je vrouw al kwijt. En je kind ook. Op het moment dat je de eerste klap uitdeelde. Toen sloeg je haar en het ongeboren kind in haar buik. Je raakte ze kwijt toen je verslaafd raakte en je zelfbeheersing verloor. Het verstandigste wat je nu kunt doen, is hier weg-

gaan.’ Mijn woorden klinken luid. Zelfbewust. Beslist. Alles wat ik heel graag zou willen zijn.

Ik hoor hem slikken. Voel bijna lichamelijk de intense wanhoop in elke ademteug.

‘Je moet je bek houden, zei ik!’ Hij klinkt alsof hij me het liefst door elkaar wil schudden. Nog geen twee ademteugen later draait hij zich met een ruk om naar links, en mij daarmee ook.

Opeens praat ik niet tegen hem, maar doet een vreemde stem dat. ‘Ze heeft gelijk, Andrew. De politie is al onderweg. Je gaat je vrouw niet zien, en je kind ook niet.’ Abby staat nog geen zes stappen bij me vandaan, met een ernstig gezicht. Geboeid en aandachtig.

‘Ik maak haar af!’ brult Andrew.

Ik weet dat hij mij bedoelt.

Mij.

Mij.

Mij.

Ben ik daar klaar voor? Wil ik dat? Mag ik dat willen? Mag het me volledig koud laten, en tegelijkertijd ook niet? Wat hoor ik nu te voelen en te denken en te zeggen en te doen?

Ja, wat?

Abby laat haar blik afdwalen naar mij, ze kijkt me recht aan en blijft kijken, en ik wend mijn blik niet af. Ik houd stand.

We zijn geen vriendinnen. We zijn collega’s. Strikt genomen is ze mijn baas. Maar in gedachten roep ik haar recht in haar gezicht: ‘Waag het niet om toe te geven! Waag het niet om hem bij haar in de buurt te laten komen! Dat ben ik niet waard.’

En om de een of andere reden denk ik dat ze elk woord kan horen dat er door mijn hoofd gaat. Misschien komt dat door de manier waarop ze zich naar hem toe draait of haar dunne lippen op elkaar perst.

‘Andrew. Je komt er niet langs.’ Abby blijft naar mij kijken. ‘Ik laat je er in geen geval langs. Liliane en haar kind zijn mijn verantwoordelijkheid. Het maakt niet uit wat je doet of probeert: de politie is hier dadelijk en die gaat je arresteren. Je gaat hier alleen met handboeien om weer weg. Of je dat ook als moordenaar gaat, ligt helemaal aan jezelf.’

Er verschijnt kippenvel op mijn onderarmen. Het is net alsof het Whitestone heel even zijn adem inhoudt, terwijl Abby's woorden wegsterven.

Andrews kreet gaat door merg en been. Mijn mond is droog, mijn nek begint pijn te doen. Vanaf nu kan er van alles gebeuren, en ik heb geen idee of ik daar klaar voor ben, maar het kan me niets schelen. Niets...

'Heb je me gehoord? Ik maak haar af! Ik snij godverdomme haar keel door. En daarna die van jou. Ik steek jullie allemaal neer, totdat ik bij mijn kind ben.'

Mijn benen beginnen te trillen. Maar ik ben niet bang. Ik ben niet bang...

'Waarom geen vuurwapen?' hoor ik mezelf zeggen. 'Waarom een mes?'

'Dat maakt toch geen fuck uit!' Hij snuift en grijpt mijn bovenlijf steviger vast.

'Met een mes kun je me verwonden of zelfs doden, dat zeker, maar daarmee ben je ook een gemakkelijk doelwit voor de politie. Met een vuurwapen kun je veel sneller meer schade aanrichten. Je een weg naar de vrijheid schieten.' Ik slik, ook al voelt dat onaangenaam. 'Nee. Je wilt niemand doden. Je wilt alleen maar naar je gezin.' Mijn stem wordt bij elk woord dat van mijn lippen rolt een beetje zwakker. Als in trance steek ik mijn rechterhand uit, schuif die onder Andrews arm, tussen hem en mij, vlak onder zijn pols, steeds verder. Als door een waas zie ik dat Abby haar ogen openspert en dat haar lippen van elkaar gaan, dat ze haar arm uitsteekt, alsof ze vermoedt wat ik van plan ben.

'Verdomme, wat doe je nou!' Andrew raakt in paniek, omdat ik druk uitoefen. En hij staat dat toe. Omdat hij hier geen rekening mee heeft gehouden. Omdat hij levensmoe is.

Mijn hand gaat naar het mes. Ik schuif het terug, ik leun zo ver als ik kan naar achteren... En dan is mijn hand tussen mijn keel en het wapen.

Ik duw het weg.

Maar na een kort moment van schrik duwt hij terug. Met minder kracht dan eerder. Aarzelend.

Bloed welt op en druppelt op mijn kleren, het loopt over mijn pols en tussen mijn vingers door. Maar ik geef niet toe. Niet aan hem en niet aan de pijn, die niet echt tot me doordringt. Ik klem mijn hand stevig rond het lemmet.

‘Laat los! Fuck. Je wilt echt dood, hè?’

Ik kan ja zeggen. Ik kan nee zeggen. Het zou in beide gevallen een leugen zijn. Het zou in beide gevallen waar zijn.

‘Ik kan niet sterven, want ik ben allang dood,’ fluister ik. Te laat besef ik dat ik die woorden niet alleen maar heb gedacht.

Andrews greep rond mijn arm verslapt. Misschien omdat hij me heeft gehoord. Misschien alleen maar omdat hij me, in tegenstelling tot wat hij beweert, echt geen haar wil krenken. Misschien, misschien, misschien...

Ik houd het lemmet vast en draai me om. Zo ver als ik kan. Zo ver als nodig is om hem recht in de ogen te kunnen kijken. In die opengesperde ogen met die veel te grote pupillen.

En alsof het eindelijk tot Andrew doordringt wat er gebeurt, alsof hij nu wakker wordt en merkt dat ik op het punt sta om het overwicht te krijgen, pakt hij me opnieuw vast. Nog onverbiddeijker dan eerder.

Met een ruk trekt hij het mes uit mijn hand.

Tsiss.

Ratsj.

Zo klinkt het in mijn hoofd.

Gehijg.

Geschreeuw.

Zo klinkt het in het echt.

Snel.

Pijnlijk.

Nagalmend.

Zo voelt het als het lemmet in mijn huid dringt...

Hij heeft het mes dwars over de binnenkant van mijn rechterhand getrokken en daar welt nu het bloed op. Ik kan een kreun en de daaropvolgende hoge kreet van pijn niet onderdrukken. Er ontsnapt me een zacht gekerm, omdat het meer pijn doet dan ik had verwacht.

En nu? Nu sta ik hier. Heel anders dan daarnet en op een bepaalde manier hetzelfde.

De binnenkant van mijn hand lijkt in brand te staan. Ik kijk Andrew recht aan, terwijl hij de inmiddels roodachtig glanzende punt van het mes tegen mijn halsslagader drukt. Zijn gezicht is tot een walgelijke grimas vertrokken. De stank van bloed, zweet en alcohol wordt sterker. Indringender. Ik onderdruk de neiging tot kokhalzen en probeer niet aan mijn hand te denken. Ik heb niets te verliezen en niets te winnen, dus waarom zou ik nu ophouden en me gewonnen geven?

‘Ik weet hoe het is,’ mompel ik, zo zacht dat alleen hij het kan horen. ‘Ik weet hoe het is als je niet meer vooruit kunt, maar ook niet terug.’

Achter me hoor ik stemmen luider worden, voetstappen die dichterbij komen. Andrew kijkt snel van links naar rechts, overal om ons heen. Hectisch, onzeker, woedend.

De politie is er.

‘Ik weet hoe het is om alles te verliezen wat je zo graag wilt behouden.’

Hij kijkt weer naar mij, fronsst zijn wenkbrauwen, en ik zie hem moeizaam slikken. Maar in gedachten ben ik niet meer hier. Ik ben ver weg. Op een andere plek. In een andere tijd.

De tranen springen in mijn ogen.

‘Soms kun je niks anders doen dan toekijken. Soms glipt alles wat je zo graag wilt vasthouden tussen je vingers door,’ fluister ik bijna verstikt, en een paar tellen lang doe ik mijn ogen dicht. Haal adem. Laat de tranen vrij. ‘Het maakt niet uit of je er zelf schuld aan hebt. Het maakt niet uit of je het anders had kunnen doen. Het is te laat. Soms moet je er gewoon mee leven.’

Ik zie aan hem dat hij het liefst wil razen en tieren. De kans is groot dat hij me steeds weer naar mijn hoofd wil slingeren dat ik niet weet waarover ik het heb. Maar mijn tranen vertellen een ander verhaal, dat ziet hij ook wel. Mijn situatie is anders dan die van hem, maar komt op hetzelfde neer.

We kunnen geen van beiden terug.

We hebben allebei iets verloren wat we niet wilden verliezen.

We moeten allebei leren om dat te accepteren.

En dat doet pijn.

Dat.

Doet.

Zoveel.

Pijn.

Heel diep vanbinnen.

Ik knipper een paar keer, schraap mijn keel en maak hem nog een keer duidelijk wat onvermijdelijk is.

‘Je krijgt Liliana en je kind niet te zien. Ze komen niet naar je toe. Misschien nooit meer, maar zeker niet vandaag. Het verstandigste wat je nu kunt doen, is je daarbij neerleggen. Wees dankbaar en blij dat zij nu allebei gelukkig kunnen worden. Laat die twee gelukkig zijn.’

Ik weet dat hij mijn medelijden niet heeft verdiend. En zijn vrouw en kind hebben nog veel minder verdiend wat hij hun heeft aangedaan.

Toch heb ik het. Medelijden.

Want hij is slachtoffer van een hel die hij zelf heeft geschapen.